

Bez názvu, 2022

Bez názvu, 2017

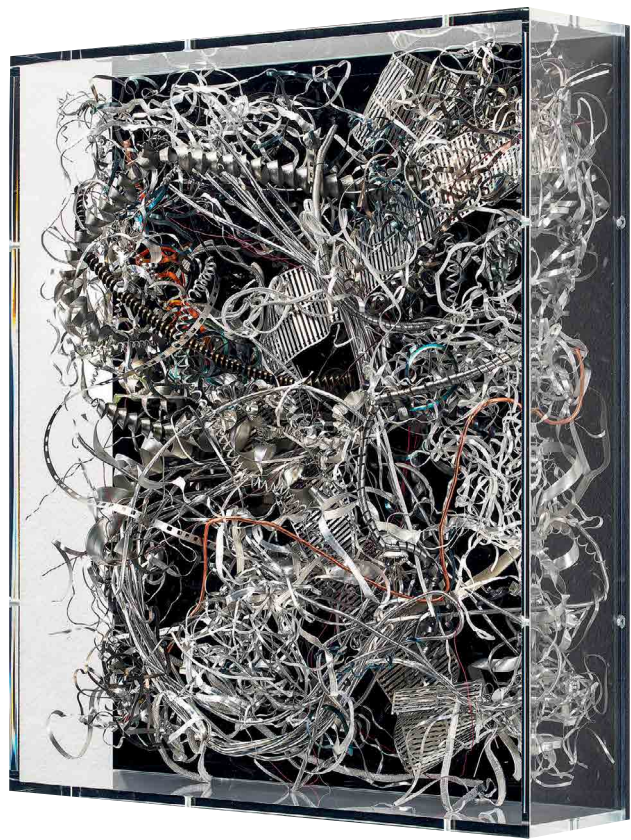
Zastávat roli galeristky může být inspirativní – tolik talentovaných tvůrkyň a tvůrců, sběratelek a sběratelů – i náročné – tolik velkých eg. Olga Trčková z pražské DSC Gallery rozmlouvá s výtvarníkem Anselmem Reylem a odhaluje pozadí své práce.

p o u t o

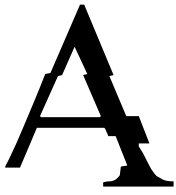

Bez názvu, 2022

Bez názvu, 2020

text OLGA TRČKOVÁ

nevečírek – Anselm byl, protože ráno se běhat musí.

Setkáváme se, abychom se rozloučili. Anselm odjíždí po intenzivních čtyřech dnech, kdy jsme nainstalovali výstavu, absolvovali večeri a vernisáž. Probíráme poslední věci, jako třeba kdy za ním zajedeme se sběrateli do Berlína do jeho ateliéru. Nebo kdy se můžu přijít podívat do Hamburku, kde je profesorem na Akademii, na diplomky jeho žáků, aby mi doporučil, které z nich sledovat a případně vystavit u nás v galerii. Prostě agenda. A to je na tom ta největší magie, aspoň pro mě: sedím a probírám naprosto běžnou galerijní agendu s umělcem, který je absolutní megahvězdou světového výtvarného nebe, tak jako sedávám denně s jakýmkoliv jiným českým tvůrcem. S tím rozdíl, že dnes sedím s Anselmem Reylem, který již před deseti lety vystavoval v newyorské Gagosian Gallery a podmanil si svými neony, zářivými pruhy a abstrakcí vytvořenou z lesklých fólií sběratelský New York. Jeho experimenty s barvou a materiály ho vynesly do muzeí a významných institucí, od té doby jeho sláva stoupala a dnes je jedním z nejrespektovanějších abstraktních umělců ve světě, často zjednodušeně nazývaným německým Jeffem Koonssem.

Při naší rozlučkové kávě působí Anselm šťastně a uvolněně, i když přátelský byl hned od začátku, když jsme se loni v zimě poznali. Má dobrou náladu, výstava je podle všech úžasná, vřelá pozitivní zpětná vazba přišla i od jeho přátel Martina Edera a Jonase Burgerta, umělců z Berlína, kteří ho přijeli podpořit a povzbudit. Když den před gala dorazili, byl Anselm dost nervózní. Otevřeli jsme večer galerii jen pro ně a oni výstavou se sklenkou v ruce procházeli a jeho tvorbu radostně chválili.

Co vlastně způsobilo, že světový autor přijal nabídku na výstavu u nás? Přející přátelství a doporučení právě od Martina Edera, kterého se nám už dříve podařilo získat jako prvního ze současných berlínských hvězd. Je zastupován slavnou galerií König a loni měl u nás sólo výstavu. Hned poté vystavoval v londýnské Heni Gallery, již vlastní nejslavnější umělec dneška Damien Hirst, který se s Ederem přátelí a je jeho největším sběratelem – koupil všech čtyřicet jedna obrazů, vlastně celou výstavu.

Když se Anselma ptám, co pro něj znamená přátelství s Martinem a jeho tvorba, říká, že je jedním z jeho nejoblíbenějších tvůrců. „I když pracujeme s odlišnými motivy – on s figurou a já s abstrakcí – tak toho také mnoho sdílíme. Oba pracujeme s konceptem touhy a nebojíme se být od lidí nařčení z kýčovitosti nebo špatného vkusu. Martin je mistr jednoho z nejtradičtějších motivů, a to je erotický akt, a je velice zvláštní pozorovat podrážděnost lidí vůči těmto pracím, i když je ten motiv tisíce let starý.“

Ještě naposledy procházíme galerií. Anselm ukazuje na jeden „stripe“, proužkový obraz, a říká, že kdyby ho nikdo nekoupil, Jonas Burgert by ho prý chtěl. I slavní umělci sbírají umění a sbírají ty, kterých si váží jako umělců a mají je rádi i lidsky.

Anselm mi vysvětluje, proč je pro něj jeho přítel Jonas důležitý. Vždy takové promluvy jako galeristka poslouchám s největším respektem – když se snažíte shromáždit informace o tom, kdo je dnes opravdu dobrý, je důležité vnímat, jaký mají umělci vliv na jiné tvůrce. Oni sami totiž celou věc vidí přece jen nezaujatě. Nejsou to ostatně galeristé, kteří mně nebo vám daného autora nabízejí a chtějí prodat. „Jonas Burgert je také opravdovým mistrem malířských technik,“ vysvětluje Anselm Reyle. „Mnoho lidí na něj reaguje stejně jako na Martina – jeho práce se jim zdá také jako příliš sebevědomá a krajně

nesmlouvavá. Ale i přesto se Jonas snaží čím dál tím víc prohloubit svůj tajemný svět. Jonasovy obrovské formáty maleb se lidem zdají zastaralé a anachronické, ale bez nich by nebylo hluboké proniknutí do jeho uměleckého světa možné.“

Obě tvé nejdůležitější role, manžel a umělec, se pojí s jednou osobou, tvoji ženou Tanjou. Nejenom že spolu pracujete v jednom studiu, Tanja je autorkou tvého studia a vašeho domu, který dostal mnoho architektonických ocenění, ale máte i společnou práci na nábytku, který spolu připravujete. Jaký je to pocit, být tak propojen se svojí životní partnerkou? Tanja a já vycházíme z naprosto odlišných myšlenek – ona je minimalistka a já jsem maximalista. Ona má dobrý vkus, já zase špatný. Ale přesně to se mi zdá zajímavé, jak se tyto dva protipóly střetávají. Kompromisy jsou pro nás ale nemyslitelné, vždy se snažíme o ten nejlepší, ale i nejzajímavější výsledek. To někdy není úplně lehké a vyžaduje to hodně času a úsilí, ale nakonec vždy dosáhneme silného výsledku. Naučil jsem se toho od ní hodně o architekturu a ona ode mě o současném umění. Je to trvajících projekt, stejně jako náš domov a další naše společné projekty.

Všichni si umělec rád romantizují. Měl jsi divoké umělecké mládí? Malé studio někde za garáží? Náš přítel Martin Eder říká, že jste spolu v mládí hráli i v kapele. Na konci devadesátých let, po vystudování v Karlsruhe v jižním Německu, jsem se přestěhoval do Berlína. Tam jsem si v Kreuzbergu zařídil studio s Michaelem Majerusem a Johnem Bockem. Na začátku jsme se dost oddávali nočnímu životu Berlína. Vystavovali jsme spolu s nezávislými umělci v několika galeriích a po našich show vždy následovala exkurze do baru. Poté jsem se ale rozhodl soustředit se více na své dílo a začal jsem pracovat s asistenty. V roce 2008 jsem koupil v dražbě nemovitost na řece Spréve, na pozemku bývalé říční policie. V tu dobu jsem potkal mou současnou ženu, která je architektkou. Začali jsme společně tuto nemovitost zvelebovat, například zaplňovat naši zahradu ruin. Má žena zrenovovala hned několik dílčích budov, ze kterých udělala kancelář a studio, postavila sklad a hlavní budovu našeho domova. Máme spolu dvě děti – Louise je osm a Ottovi deset let.

Jsi umělec a zároveň profesor. Vždy velmi rád a s hrdostí mluvíš o svých studentech. Proč je pro tebe vyučování důležité a co pro tebe znamená? Jsem profesorem od roku 2006. Nejdříve jsem učil v Karlsruhe, kde jsem sám studoval, poté v Berlíně a nakonec v Hamburku na HFBK. Učení je důležitou součástí mého života. Je pro mě jakousi kotvou. Nezáleží na tom, co se zatím děje na trhu s uměním. Při učení jde o samu podstatu umění. V mých hodinách se nezabýváme mou tvorbou, ale novou generací umělců v lavicích. Pomoci nové generaci rozvíjet se mě naplňuje štěstím. Postupem času se tento proces stává méně vyčerpávajícím a dynamika třídy je lepší a lepší. Snažím se, aby moji studenti byli nezávislí a sami networkovali. Jsem pyšný na to, že díla mých žáků nevypadají jako ta moje, ale jsou velice různorodá. Není to jenom o malbě, ale také o performanci, filmování a také o instalacích hudby a světla. Své studenty si vybírám podle přesně stanovených kritérií. Musíme si rozumět i osobně, protože je pro nás důležité učit čtyři až pět let a bez toho by to jednoduše nešlo.

Do Prahy tě před lety přivedli právě studenti, je to tak? Před deseti lety jsem se vydal na exkurzi do Prahy s mými studenty. Procházeli jsme se městem, pozorovali jsme architekturu a chodili do muzeí. V Národní galerii se nám líbil zejména Mucha, čeští modernisté a kubisté – nejenom malby, ale i design a nábytek. Před několika lety mě v mém studiu navštívili Pavlína a Petr Pudilovi a zmínili se o nadcházejícím projektu Kunsthalle Praha. Zakoupili do sbírky dvě velké věci, jednu proužkovanou malbu a jedno keramické dílo. Jsem velice pyšný na to, že mě zařadili do své stálé sbírky. Jsem také opravdu šťastný, že

Berlínský dům, ve kterém je zároveň Anselmovo studio, vznikl podle návrhu jeho manželky Tanji Lincke

Anselm Reyle

mě Martin Eder představil týmu DSC Gallery a že mám nyní svou první samostatnou výstavu v Praze

Největším sběratelem našeho společného přítele, malíře Martina Edera, je Damien Hirst, tvým největším sběratelem je další mega hvězda Takashi Murakami. Jak dojde k tomu, že si tě někdo tak slavný, navíc sám umělec, najde a podpoří tě, pořídí si tvé dílo? Naše přátelství začalo roku 2008, když jsme se potkali v Miami. Poté mě navštívil v mém studiu. Nejdříve začal sbírat mé knihy. Poté mi uspořádal výstavu ve své Kaikai Kiki Gallery v Tokiu a v Tchaj-peji. Také jednu dobu vlastnil galerii v Berlíně, a právě tam mi ukázal současnou japonskou malbu a hrnčířství. Moje žena pro ně dělala interiér. Když se narodil můj syn Otto, tak mu Takeshi daroval velkou krabici hraček Kaikai Kiki. Mé děti je stále mají a hrají si s nimi.

U nás teď tvoje výstava začíná, ale pro tebe práce tady končí, vracíš se do Berlína do rozběhnutých projektů. Které to teď jsou? V příštích dvou letech budu mít hned několik výstav. V červenci budu vystavovat v Heilbronnu ve dvou institucích najednou. Má rodina z Heilbronnu pochází a má nejstarší sestra tam žije s manželem a dětmi. Výstava se nazývá *Teenage Wasteland* jako odkaz na mé složité dětství, které jsem prožil právě tam. Na podzim budu mít dvě výstavy v Číně, jedno bienále a jednu samostatnou výstavu ve Spurs Gallery v Pekingu. Příští jaro budu mít dvě výstavy v Americe, jednu v MOCA v Connecticutu a další ve Venus Gallery v New Yorku. Příští léto budu vystavovat v kostele galerie König v Berlíně.

Vždy jsem chtěla mít svobodu vlastnit galerii a vystavovat tam to, čemu věřím a co sama chci. Před patnácti lety se všichni smáli mé posedlosti figurální malbou, zvedali pohrdavě obočí. Všude byla samá abstrakce a geometrie – každý chtěl mít v bytě něco nenápadně geometrického, žádné podivnosti a zkroucená těla. Vždy jsem věděla, že zobrazení lidského těla nám dává neuvěřitelný vhled do autorova vnitřního světa – jeho obsesí, jeho fantazie. Vytrvala jsem, získala tím v Čechách respekt sběratelů a i zahraniční mi dnes dává za pravdu: figura je dnes ve světě blockbuster. Martin Eder je toho dobrým příkladem.

Sběratelé za mnou často přicházejí přesycení a unavení staršími díly, která vídají v přebraných a předražených aukcích. A pak si začínají užívat, že jim umožníme naše umělce osobně poznat a jedeme za nimi do ateliéru do Londýna nebo do Berlína. Vystavují v muzeích po světě, sběratelé za nimi cestují, chtějí být u toho. Celé je to velká

zábava a životní styl. Užíváte si tu komunitu podobně zaměřených lidí. Je to vlastně takový klub.

Sama nové umělce pro naši galerii objevuji díky doporučení od jiných významných autorů a kurátorů, ale taky díky každodenním rešeršům. Když si někdo sbírání oblíbí, stane z něj droga. Jde o zvláštní pouto, které se mezi umělcem a vámi jako sběratelem vytváří. Je někdy natolik osobní, až intimní, že ho nikde jinde nezažijete. Když si v galerii sednete k dobrému vínu, máte šanci pochopit sled jeho myšlenek, jeho běsy, jeho obsese, jeho pocity a to, proč tvoří tak, jak tvoří. Když máte možnost jít do ateliéru a v umělci objevit úžasnou, zajímavou bytost, někoho, v jehož talent věříte a komu přejete úspěch. To je na celé věci asi to nejlepší – a funguje to oběma směry. I sběratel se pro umělce může stát důležitým přítelem: mluví s ním, naslouchá mu a vzájemný vztah je stále těsnější a těsnější. Kdybych měla pojmenovat důvod, proč dělám svoji práci, tak to paradoxně není kvůli samotnému umění, ale právě kvůli možnosti navazovat přátelství s umělci a sběrateli.

Postupně se musíme rozloučit, Anselm odjíždí na vlak. Když byl teď Martin Eder u nás v galerii, ukázal na Anselmův největší – třímetrový – neonový objekt a poznamenal, že je štěstí, že ho tady máme, protože on ho původně chtěl získat do svého nového berlínského bytu, který buduje na střeše městského domu jako katedrálu. Vypadal by tam prý opravdu krásně. Když někoho máte rádi, chcete jeho díla vlastnit, a není vůbec důležité, zda to je, nebo není investice. ●

Vogue atd.

Výstava *Radiant Adventure* je v pražské DSC Gallery k vidění do 29. července.

Anselm Reyle se narodil v roce 1970 v německém Tübingenu, v současnosti ale žije v Berlíně. Proslavil se rozměrnými abstraktními malbami a sovkultury, která vytváří z barevné fólie. Samostatně vystavoval mimo jiné v Modern Institute v Glasgow nebo v pařížské Galerie Almine Rech, zastoupen byl na řadě společných výstav, kupříkladu v Tate Modern nebo v benátském Palazzo Grassi. Sledovat ho můžete na IG @anselm_reyle.

Galeristka Olga Trčková, která je zakladatelkou DSC Gallery, je také sběratelka a kurátorka. Má doktorát z ekonomie a na VŠE přednáší kurz Umění a finance. DSC Gallery založila v roce 2009 a vlastní ji společně s Petrem Seccem, Edmudem Čučkou a Karolínou Juřicovou. Zastupují například Davida Černého, Kristofa Kinteru, Jiřího Černického, Jiřího Georga Dokoupila, Lubomíra Typlta a další. Sledujte ji na IG @olgatrcokova.